

4. Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності : Закон України від 18 лютого 1992 року № 2132-XII [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2132-12>.

5. Про захист від недобросовісної конкуренції : Закон України від 07 червня 1996 року № 236/96-ВР [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/236/96>.

6. Офіційний веб-портал Антимонопольного комітету України [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.amc.gov.ua/amku/control/main/uk/index>.

7. Слободянюк М. В. Добросовісна конкуренція – законні норми поведінки / М. В. Слободянюк // Конкуренція. – Вісник АМКУ. – 2006. – № 2. – С. 52.

УДК 349.2

ПРО СПЕЦІАЛЬНІ ТА ОСОБЛИВІ ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ФОРМ ЗАХИСТУ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Колесніченко В.В.,
к.ю.н., докторант

Національний університет «Одеська юридична академія»

Стаття присвячена обґрунтуванню переліку та змісту спеціальних та особливих принципів адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності, які відображають специфіку такого захисту, порівняно із адміністративно-процесуальними формами іншої правозахисної діяльності. Встановлено, що спеціальні принципи стосуються суто судового адміністративного процесу як судової адміністративно-процесуальної форми захисту права інтелектуальної власності. Відносно принципів позасудових адміністративно-процесуальних форм захисту обґрунтовано необхідність виділення і спеціальних, і особливих принципів. Зазначено три групи особливих принципів: принципи провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері реалізації права інтелектуальної власності; провадження по скаргах громадян; провадження по розгляду заперечень проти рішень Державної служби інтелектуальної власності.

Ключові слова: принципи, спеціальні принципи, особливі принципи, адміністративно-процесуальні форми, захист, право інтелектуальної власності.

Колесніченко В.В. / О СПЕЦИАЛЬНЫХ И ОСОБЕННЫХ ПРИНЦИПАХ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРОЦЕДУАЛЬНЫХ ФОРМ ЗАЩИТЫ ПРАВА ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ СОБСТВЕННОСТИ / Национальный университет «Одесская юридическая академия», Украина

Статья посвящена обоснованию перечня и содержания специальных и особенных принципов административно-процесуальных форм защиты права интеллектуальной собственности, которые отражают специфику такой защиты, в сравнении с административно-процесуальными формами иной правозащитной деятельности. Установлено, что специальные принципы относятся только к судебному административному процессу как судебной административно-процесуальной форме защиты права интеллектуальной собственности. В отношении принципов внесудебных административно-процесуальных форм защиты обоснована необходимость выделения и специальных, и особенных принципов. Указаны три группы особенных принципов: принципы производства по делам об административных правонарушениях в сфере реализации права интеллектуальной собственности; производство по жалобам граждан; производство по рассмотрению возражений против решений Государственной службы интеллектуальной собственности.

Ключевые слова: принципы, специальные принципы, особенные принципы, административно-процесуальные формы, защита, право интеллектуальной собственности.

Colesnichenko V.V. / ABOUT THE SPECIAL AND PARTICULAR PRINCIPLES OF ADMINISTRATIVE-PROCEDURAL FORMS OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS PROTECTION / National University «Odesa Law Academy», Ukraine

The article is devoted to substantiation of the list and content of the special and specific principles of administrative-procedural forms of protection of intellectual property rights that reflect the specifics of such protection, in comparison with the administrative and procedural forms of other human rights activities. It is established that the specific guidelines deal solely with the judicial administrative process as the intellectual property rights protection judicial administrative-procedural form. On principles concerning the extrajudicial administrative-procedural forms of protection, the necessity of allocating special and specific principles is grounded. Found that special principles of judicial administration-procedural forms of protection of intellectual property rights can be determined: the rule of law, rule of law, the equality of all members of the administrative process before the law, adversarial, optionality and official clarification of all circumstances of the case, openness and transparency of the administrative process, providing appellate and cassation appeal against decisions of the administrative court, except as required by law; mandatory injunction and others. Mentioned three groups of special principles: principles of proceeding on cases about administration offences in the sphere of the realization of the right of intellectual property; proceeding of citizens' complaints; proceeding of appeals against the decision of the State intellectual property service of Ukraine.

Key words: principles, specific principles of administrative-procedural forms, protection, intellectual property law.

Постановка проблеми. Вдосконалення адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності має спиратись на теоретичні положення, в яких відтворено модель такого захисту. Саме теоретичні напрацювання складають основу формування конкретних пропозицій щодо вдосконалення чинного законодавства, адже їх застосування дозволяє чітко виділити прогалини і колізії системного характеру, як потребують першочергового усунення.

Такими теоретичними положеннями виступають, у першу чергу, принципи зазначених форм, які відтворюють специфіку правозахисної діяльності та предмет її спрямованості. Сказане обумовлює наявність спеціальних та осо-

бливих принципів, що дозволяє врахувати складну структуру таких форм, зокрема судових і позасудових. Останні ж об'єднують окремі адміністративно-процесуальні форми: провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері інтелектуальної власності, провадження з оскарження, провадження з розгляду заперечень проти рішення Державної служби інтелектуальної власності щодо набуття прав на об'єкт права інтелектуальної власності.

Огляд останніх публікацій. Новелізація теоретичних напрацювань у напрямку визначення переліку та змісту спеціальних та особливих принципів адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності ще не здійснювалась. Вчені – дослідники проблеми

вдосконалення адміністративно-правового регулювання відносин у сфері захисту права інтелектуальної власності – приділяли увагу переважно формуванню теоретичної моделі адміністративно-деліктного процесу у сфері правозахисної діяльності щодо інтелектуальної власності (наукові роботи О.Ю. Волкова [1], М.К. Галянтича [2], О.М. Головкової [3] та інші) або загальним питанням управління у сфері охорони прав на об'єкти інтелектуальної власності (І.Г. Запорожець [4]). Відносно наукових робіт С.А. Агамагомедової, присвячених проблемі адміністративно-правового захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності, слід зазначити, що в них сутність адміністративно-процесуальних форм захисту не була предметом дослідження, а тому питання про відповідні принципи залишилось поза увагою [5; 6].

Мета статті – виділити спеціальні та особливі принципи адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності, які відображають специфіку таких форм.

Викладення основного матеріалу. Формулюючи спеціальні принципи судового адміністративного процесу, доцільно звернутись до теоретичних витоків його запровадження, які викладені в монографії В.С. Стефанюка «Судовий адміністративний процес» (2003 р.). На думку дослідника, серед принципів судового адміністративного процесу слід вказати такі [7, с. 42-43]: синхронності; рівності; збалансованості; поділу сфер регулювання; демократичності; не одноманітності; законності; дійсності; доступності; раціональності; послідовності. Таким чином, В.С. Стефанюк розглядав судовий адміністративний процес як специфічний прояв співвідношення адміністративного матеріального і адміністративного процесуального права поряд із регулятивно-охоронним механізмом [7, с. 41]. Сформульовані В.С. Стефанюком принципи швидше характеризують не сам судовий адміністративний процес, а відтворюють об'єктивні передумови його виникнення.

При формулюванні спеціальних принципів судового адміністративного процесу слід врахувати й ті, які визначені ст. 7 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України): 1) верховенство права; 2) законність; 3) рівність усіх учасників адміністративного процесу перед законом і судом; 4) змагальність сторін, диспозитивність та офіційне з'ясування всіх обставин у справі; 5) гласність і відкритість адміністративного процесу; 6) забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішень адміністративного суду, крім випадків, установлених цим Кодексом; 7) обов'язковість судових рішень [8].

Разом із тим окремі теоретичні положення, сформульовані В.С. Стефанюком, можуть бути враховані при доповненні переліку принципів адміністративного судочинства, які визначені ст. 7 КАС України. Вказане стосується таких принципів, як: демократичності; багатоваріантності; дійсності; доступності; послідовності. Врахування цих принципів та доповнення ними законодавче закріплених принципів адміністративного судочинства дозволяє відтворити витокі запровадження судової адміністративної юрисдикції у процесуальній формі, враховуючи об'єктивність існування цього правового явища.

Таким чином, спеціальними принципами судової адміністративно-процесуальної форми захисту права інтелектуальної власності можна визначити: верховенство права; законність; рівність усіх учасників адміністративного процесу перед законом і судом; змагальність сторін, диспозитивність та офіційне з'ясування всіх обставин у справі; гласність і відкритість адміністративного процесу; забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішень адміністративного суду, крім випадків, установлених КАС України; обов'язковість судових рішень; демократичність; багатоваріантність; дійсність; доступність; послідовність. Ці принципи є спільними для судової адміністративно-процесуальної форми захисту незалежно від предмету її здійснення.

Відносно принципів адміністративного процесу (позасудового) слід зазначити необхідність виділення їх спеціальних та особливих груп. Так, до спеціальних принципів адміністративного процесу слід віднести ті, які складають основу процесуальної форми позасудової правозахисної діяльності. До них можна віднести принципи, сформульовані О.В. Кузьменко як міжгалузеві адміністративно-процесуальні: публічність (офіційність), гласність, проведення процесу національною мовою, відповідальність посадових осіб, самостійність і незалежність у прийнятті рішень, оперативність, право на правову допомогу [9, с. 151-152]. Цей перелік доцільно доповнити загальнопроцесуальними принципами, сформульованими П.І. Кононовим, а саме: принцип процесуальної рівності осіб, які беруть участь в адміністративному процесі, досягнення об'єктивної істини, принцип вибору мови, якою ведеться адміністративний розгляд [10, с. 224].

Отже, спеціальними принципами позасудових адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності можна назвати ті, які характерні для адміністративного процесу (позасудового): процесуальна рівність осіб, які беруть участь в адміністративному процесі; досягнення об'єктивної істини; публічність (офіційність); гласність; відповідальність посадових осіб; самостійність і незалежність у прийнятті рішень; оперативність; право на правову допомогу; проведення процесу національною мовою; принцип вибору мови, якою ведеться адміністративний розгляд.

Вказуючи на особливі принципи позасудових адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності, можна зазначити, зокрема, такі: а) принципи провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері реалізації права інтелектуальної власності; б) провадження зі скаргами громадян; в) провадження з розгляду заперечень проти рішення Державної служби інтелектуальної власності щодо набуття прав на об'єкт права інтелектуальної власності.

Так, особливі принципи провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері реалізації права інтелектуальної власності сформульовані на підставі наукового підходу М.Ф. Стахурського щодо принципів адміністративно-юрисдикційного процесу, але з урахуванням підстави провадження – вчинення адміністративного правопорушення: публічність провадження при вирішенні справ про адміністративні правопорушення; досягнення об'єктивної істини при розгляді справи; рівність учасників процесу перед законом; право на захисника і правову допомогу; провадження національною мовою; самостійність і незалежність у прийнятті рішення [11, с. 12]. Перелік цих принципів доцільно доповнити принципами оперативності та економічності, враховуючи порівняно стислі строки та меншу кількість процесуальних дій при здійсненні провадження у справах про адміністративні правопорушення, ніж при розгляді справи адміністративної юрисдикції в адміністративному суді.

До особливих принципів провадження з розгляду заперечень проти рішення Державної служби інтелектуальної власності щодо набуття прав на об'єкт права інтелектуальної власності доцільно віднести ті, які випливають із норм наказу Міністерства освіти і науки України від 15.09.2003 № 622 «Про затвердження Регламенту Апеляційної палати Державного департаменту інтелектуальної власності» [12]: верховенство права; законність; рівність учасників розгляду заперечення перед законом і Апеляційною палатою (глава 7 наказу).

Особливі принципи провадження зі скаргами громадян на порушення у сфері права інтелектуальної власності сформульовані виходячи з приписів Закону України «Про звернення громадян» [13], Постанови Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 № 348 «Про затвердження Інструкції з діловодства за зверненнями громадян в органах дер-

жавної влади і місцевого самоврядування, об'єднання громадян, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форм власності, в засобах масової інформації» [14], наказу Державної служби інтелектуальної власності України від 20.12.2011 № 252-Н «Про організацію особистого прийому громадян у Державній службі інтелектуальної власності України».

Слід зазначити, що Державною службою інтелектуальної власності України особливості процесуального порядку розгляду звернень громадян, в тому числі скарг, порівняно із загальним порядком, стосуються встановлення процедури попереднього запису на прийом. Формулюючи особливі принципи провадження за скаргами громадян, доцільно врахувати і те, що Законом України «Про звернення громадян» особливості щодо скарг передбачено тільки в частині термінів подання скарги. Відповідно до ст. 17 зазначеного Закону скарга на рішення, що оскаржувалось, може бути подана до органу або посадовій особі вищого рівня протягом одного року з моменту його прийняття, але не пізніше одного місяця з часу ознайомлення громадянина з прийнятим рішенням. Скарги, подані з порушенням зазначеного терміну, не розглядаються. Поновлення цього терміну передбачено як дискреційне повноваження органу (посадовій особі), яка розглядає скаргу. Підставою поновлення є поважність причин пропуску терміну подання скарги.

Отже, до особливих принципів провадження зі скаргами громадян на порушення у сфері права інтелектуальної власності доцільно віднести: принцип офіційності, що означає фіксування процедур розгляду скарги у передбаченому законодавством порядку; дотримання вимог до звернення (скарги); звернення мовою, прийнятною для сторін (відповідно до ст. 6 Закону України «Про звернення громадян»); заборона відмови у прийнятті та розгляді звернення (ст. 7 Закону України «Про звернення громадян»); заборона розголошення відомостей, що містяться у зверненнях (ст. 10 Закону України «Про звернення громадян»); першочерговість розгляду звернень щодо певних категорій громадян; встановлення процедури попереднього запису на прийом; дотримання термінів подання скарги (ст. 17 Закону України «Про звернення громадян»).

Так, відповідно до п. 2 Постанови Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 № 348 усі пропозиції, заяви і скарги, що надійшли, повинні прийматися та централізовано реєструватися в день їх надходження на реєстраційно-контрольних картах, придатних для оброблення персональними комп'ютерами, або в журналах. Письмові пропозиції, заяви і скарги, подані на особистому прийомі, також підлягають централізованій реєстрації на реєстраційно-контрольних картах, придатних для оброблення персональними комп'ютерами, або в журналах. Передбачені автоматизована реєстрація пропозицій, заяв і скарг та облік особистого прийому громадян. Пунктом 8 Постанови Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 № 348 встановлено, що пропозиції, заяви і скарги громадян після їх вирішення з усіма документами щодо їх розгляду і вирішення та примірником реєстраційно-контрольної форми мають бути повернуті посадовим особам чи підрозділу службового апарату, які ведуть діловодство за пропозиціями, заявами і скаргами, для централізованого формування справи, картотек, банку даних. Формування і зберігання справ у виконавців забороняється.

Принцип дотримання вимог до звернення впливає з приписів ст. 5 Закону України «Про звернення громадян».

Серед вимог до звернення передбачено такі: адресація суб'єкту, уповноваженому вирішувати питання, порушене у зверненні; заборона анонімності звернення; викладення у письмовій чи усній (викладено громадянином і записано посадовою особою на особистому прийомі) формах; можливість подання індивідуального чи колективного звернення; вимога підпису письмового звернення заявником та зазначення дати.

Звернення до наукових досліджень дозволяє зазначити критичне ставлення вчених до існуючого стану правового регулювання відносин у сфері реалізації права на звернення. Т.П. Мінка наводить думку В.Б. Авер'янова, з якою слід погодитися, про необхідність подальшої деталізації загальної процедури оскарження, чітке визначення етапів проходження скарги особи, обмеження кількості можливих варіантів рішень, закріплення переліку обов'язків посадових осіб з інформування скаржника про наслідки та процедури [15, с. 222].

Дійсно, необхідність вдосконалення процедур розгляду звернень громадян (у тому числі скарг) визначена недосконалістю правового регулювання відповідних відносин, що призводить до низької ефективності дії норм законодавства. Слід врахувати і те, що рамковий Закон України «Про звернення громадян» був прийнятий у 1996 році – майже 17 років тому і, зрозуміло, із плином часу, розвитком державотворчих процесів виникають питання, пов'язані з посиленням гарантій законності у сфері діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування. Тому не випадково неодноразово були подані законопроекти, спрямовані на вдосконалення правового регулювання відносин у сфері розгляду звернень громадян. Зокрема, проекти № 2494 від 16.05.2008 щодо спеціальних контрольних комісій із питань звернень громадян, № 2650 від 17.06.2008 щодо строків та порядку розгляду звернень, № 3064 від 21.08.2008 щодо звернення, що подається у формі електронного документа, № 6587 від 24.06.2010 щодо вдосконалення порядку розгляду звернень, № 7015 від 28.07.2010 про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо встановлення додаткових гарантій громадянам на отримання інформації у разі звернень до органів державної влади і місцевого самоврядування). На обговоренні наразі знаходиться проект Адміністративно-процедурного кодексу України (реєстр. № 11472 від 03.12.2012), однак 12 грудня 2012 року цей проект було відкликано. Таким чином, питання про вдосконалення правового регулювання відносин у сфері реалізації права на звернення громадян на системному рівні залишається актуальним.

Висновки. Таким чином, доцільне виділення спеціальних та особливих принципів адміністративно-процесуальних форм захисту права інтелектуальної власності. Спеціальні принципи стосуються суто судового адміністративного процесу як судової адміністративно-процесуальної форми захисту права інтелектуальної власності. У позасудових адміністративно-процесуальних форм захисту виділено спеціальні і особливі принципи. Серед останніх – три групи принципів, які відповідають кожному з видів адміністративно-процесуальних форм захисту: провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері реалізації права інтелектуальної власності; провадження зі скаргами громадян; провадження з розгляду заперечень проти рішення Державної служби інтелектуальної власності щодо набуття прав на об'єкт права інтелектуальної власності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Волков О. Ю. Правовой институт защиты объектов авторских и смежных прав, выраженных в цифровой форме, в Российской Федерации : информационно-правовой аспект : дис... канд. юрид. наук : 12.00.14 / Волков Олег Юрьевич. – Москва, 2010. – 215 с.
2. Галантич М. Адміністративно-правовий захист права суб'єктів промислової власності / Галантич М. // Інтелектуальна власність. – 2001. – № 1-2. – С. 14-17

3. Головкова О.М. Адміністративна відповідальність за порушення прав на об'єкт права інтелектуальної власності: автореф. дис. канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / О. М. Головкова. – Ірпінь, 2009. – 22 с.
4. Запорожець І. Г. Адміністративно-правові засади управління у сфері охорони прав на об'єкти інтелектуальної власності: автореф. дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / І. Г. Запорожець. – Х., 2006. – 21 с.
5. Агамагомедова С. А. Административный механизм защиты прав на объекты интеллектуальной собственности таможенными органами: моногр. / С. А. Агамагомедова. – М.: Изд-во Российской таможенной академии, 2012. – 186 с.
6. Агамагомедова С. А. Основы административного механизма защиты прав на объекты интеллектуальной собственности: трансграничный аспект : моногр. / С. А. Агамагомедова. – Пенза: Изд-во ПГУ, 2013. – 404 с.
7. Стефанюк В. С. Судовий адміністративний процес: моногр. / Стефанюк В. С. – Харків: Фірма «Консум», 2003. – 464 с.
8. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – № 35-36. – 37. – Ст. 446.
9. Кузьменко О. В. Теоретичні засади адміністративного процесу: моногр. / Кузьменко О. В. – К.: Атіка, 2005. – 352 с.
10. Кононов П. И. Основные категории административного права и процесса: монография. – М.: Юрлитинформ, 2013. – 416 с.
11. Стахурський М. Ф. Питання реформування адміністративного процесу в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / М. Ф. Стахурський. – К., 2002. – 20 с.
12. Про затвердження Регламенту Апеляційної палати Державного департаменту інтелектуальної власності: наказ Міністерства освіти і науки України від 15.09.2003 № 622 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 40. – Ст. 2148.
13. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.
14. Про затвердження Інструкції з діловодства за зверненнями громадян в органах державної влади і місцевого самоврядування, об'єднаннях громадян, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форм власності, в засобах масової інформації: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 № 348 // Офіційний вісник України. – 1997. – № 14. – Ст. 85.
15. Адміністративне процесуальне право: навч. посіб. / Т. П. Мінка, С. М. Алфьоров, Р. В. Миронюк та ін.; за ред. Т. П. Мінки. – Х.: Право, 2013. – 352 с.

УДК 342.924

ПОНЯТТЯ МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕНЕРГОПОСТАЧАННЯ В УКРАЇНІ

**Коробкін В.В.,
здобувач**

Запорізький національний університет

У статті розглядається механізм адміністративно-правового регулювання енергопостачання в Україні. На підставі аналізу наукових праць та чинного законодавства визначено поняття механізму адміністративно-правового регулювання енергопостачання та надана класифікація складових елементів механізму адміністративно-правового регулювання енергопостачання.

Ключові слова: механізм, адміністративно-правове регулювання, енергопостачання, правовідносини, норми права.

Korobkin V.V. / ПОНЯТИЕ МЕХАНИЗМА АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ЭНЕРГОСНАБЖЕНИЯ В УКРАИНЕ / Запорожский национальный университет, Украина

В статье рассматривается механизм административно-правового регулирования энергоснабжения в Украине. На основании анализа научных работ и действующего законодательства определено понятие механизма административно-правового регулирования энергоснабжения и дана классификация составляющих элементов механизма административно-правового регулирования энергоснабжения.

Ключевые слова: механизм, административно-правовое регулирование, энергоснабжение, правоотношения, нормы права.

Korobkin V.V. / DEFINITION OF TERM «MECHANISM ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF ENERGY SUPPLY IN UKRAINE» / Zaporizhzhya national university, Ukraine

This article discusses the term «Mechanism administrative and legal regulation of energy supply in Ukraine». Scientific views of the term «Mechanism administrative and legal regulation of energy supply» are investigated and the main objectives and implementation directions of mechanism administrative and legal regulation of energy supply in Ukraine are determined. The analysis of legal literature is carried out, on research of term «Mechanism administrative and legal regulation of energy supply in Ukraine», moreover according to the analysis of existing legislative and regulatory acts, it was proposed a definition of term «Mechanism administrative and legal regulation of energy supply» and the classification of the constituent elements of the mechanism administrative and legal regulation of energy supply. Disclosed the term «Mechanism administrative and legal regulation of energy supply in Ukraine» with energy supply in Ukraine during the years of independence. Investigated the relevance of the mechanism administrative regulation of energy supply in Ukraine is caused not only by further improvement of Ukrainian legislation in the energy sector and bringing it closer to the European disclosed a holistic legal system aimed at improving the efficiency and effectiveness of the supply. The constituent elements of the mechanism administrative and legal regulation of energy supply are summarized, and determined under the analysis of legislative and normative acts in the energy field. In this article, the scientific innovation that is defined concepts and components of the mechanism of administrative regulation of energy supply in Ukraine.

Key words: mechanism, administrative and legal regulation, energy supply, legal relations, normative acts.

Постановка проблеми. Розвиток суспільних відносин, трансформація економічної системи, зміна політичної ситуації, духовного світу привели українське суспільство до якісного нового стану – нової державності, яка з часом повинна набути ознак правової та соціальної. За цих умов все більше інтенсифікуються правові зрушення в житті країни, позитивна динаміка яких залежить від розвитку правової науки [1, с. 78]. Саме тому сучасне українське суспільство

та держава очікують від національної юридичної науки обґрунтування процесів формування демократичної правової системи, ефективного механізму правового регулювання суспільних відносин. Від стану правової системи великою мірою залежить успіх проведення економічних і соціальних реформ, а нині цей стан в Україні не можна розглядати як задовільний. Протягом тривалого часу проблема механізму правового регулювання продовжує представляти зна-